

De late herfstzon viel op haar scherm. Stofdeeltjes lichtten op. Met geknepen ogen keek Anna naar het formulier, een lauwe kop thee in haar hand.

Ze wist niet hoelang ze daar al zat, maar haar linkerbeen tintelde. Haar bruine haar was half losgeraakt en viel over haar schouders. Geïrriteerd blies ze een lok uit haar gezicht. Nog geen enkel veld was ingevuld. De knipperende cursor begon op haar zenuwen te werken. Ze drukte haar vingers tegen haar ogen, maar er kwam niets. Alsof er iets vastzat waar ze net niet bij kon. En hoe langer ze staarde, hoe zwaarder het voelde.

Waarom lukte het haar niet om dit in te vullen? Het enige wat werd gevraagd, was een korte motivatie voor de cursus *Journalistiek Schrijven*.

Tot een paar jaar geleden, op de middelbare school, was dit de makkelijkste vraag die er bestond. De artikelen die ze schreef voor de schoolkrant kwamen terug: open dagen, de leerlingenvoetbalteam, interviews met docenten. Het ging haar altijd goed af. Ze hoefde er niet eens bij na te denken. Maar nu, bij deze simpele motivatie, liep ze vast. Alsof er iets in haar was stilgevallen en weigerde weer op gang te komen. Ze gromde, klikte de pagina weg en opende haar mail, op zoek naar het bericht over de cursus.

Het had haar meteen aangesproken toen Lauren het haar had doorgestuurd. Lauren, die haar al jaren beter kende dan wie dan ook. Het ging om een korte cursus, als voorbereiding op de studie journalistiek. Een manier om voorzichtig weer te beginnen,

zonder meteen te verdrinken. Alleen al de gedachte aan die studie liet haar hart sneller kloppen. Colleges. Stages bij een krant of omroep. Haar eigen laptop, koffie in haar hand. Onderweg naar verhalen.

Een warme gloed gleed door haar heen, maar twijfels duwden die meteen aan de kant. Of ze het wel aankon. Weer meedraaien. Iets opbouwen. Zich openstellen. Iets wat al twee jaar niet meer lukte. Niet sinds die ene oktober. De maand waarin haar vader overleed. Door een ongeluk. Ze was net begonnen aan haar studie. Toen ging alles stuk. In één klap, zonder waarschuwing.

Ze schudde haar hoofd en duwde het weg. Niet nu.

Was het überhaupt financieel haalbaar? Het fulltime werken in het café van haar tante Susan betaalde op zich goed, maar het grootste deel ging naar de vaste lasten van hun woning boven het café. Als ze zou gaan studeren, zouden die lasten niet verdwijnen. Maar het minder werken, dáár zat haar grootste twijfel. Het café had haar opgeslokt. Late uren, drukte, muziek. Intensief, maar veilig. Een plek waar stilte niet bestond. Maar er was de laatste tijd iets aan het verschuiven. Ze kon er geen grip op krijgen.

Haar hand ging naar haar ketting met het zilveren hartje. Gedachteloos wreef ze erover, haar blik nog op het scherm. *Bijna twee jaar zonder hem. En niets werd anders.* Sterker nog: het werd erger. Alsof iedereen doorging, behalve zij.

Ze keek naar haar handen. Haar nagels boorden zich in haar handpalmen en verdrongen de steek in haar borst. Ze ademde diep in, liet haar hoofd even achterovervallen en richtte zich weer op haar laptop.

Het formulier was nog steeds leeg. De deadline: over anderhalve week. Ze klikte het weg en opende haar blog. Ze checkte haar telefoon. Nog een uur tot opening.

Haar blog kwam in beeld. De avond ervoor had ze een nieuw verhaal geplaatst, niet zonder aarzeling. Het schrijven had iets losgemaakt, maar ze had het niet kunnen stoppen.

Drie reacties.

Lauren en Nick – zoals altijd. Ze zaten waarschijnlijk weer samen. En een oud-collega van de schoolkrant had een duimpje geplaatst. Verder niets. Natuurlijk niet.

Wat ze eigenlijk verwacht had van haar anonieme blog, wist ze niet. En ineens voelde ze zich stom.

Met een zucht klapte ze de laptop dicht.

‘Anna!’

Ze schrok...